

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: U. G. – E.,** zastoupena JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem, Starobrněnská 13, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 606/2003 - 21 ze dne 8. 4. 2004,

takto:

I. Řízení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zastavuje**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu JUDr. Milanu Poláčkovi, **se přiznává** odměna v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 27. 3. 2003, č. j. OAM - 9225/VL - 10 - P17 - 2001, nebyl stěžovatelce udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného

zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické potíže v zemi původu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu, jíž napadla rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na svoji žádost o udělení azylu, protokol o provedeném pohovoru a dále na obsah spisového materiálu žalovaného.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 4. 2004, č. j. 36 Az 606/2003 - 21, tak, že podání stěžovatelky ze dne 10. 4. 2003 odmítl podle ustanovení § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když vyšel z toho, že nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat. Krajský soud poukázal na to, že podání stěžovatelky ze dne 10. 4. 2003 postrádá podstatné náležitosti uvedené v § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Stěžovatelka byla usnesením ze dne 28. 7. 2003, č. j. 36 Az 606/2003 - 10, vyzvána, aby ve stanovené lhůtě 15-ti dnů od doručení usnesení odstranila vady svého podání tak, aby bylo patrno z žalobních bodů, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, případně jaké důkazy k prokázáním svých tvrzení navrhuje provést. Současně byla stěžovatelka řádně poučena, že nebude-li výzvě soudu vyhověno, soud její podání odmítne. Ve stanovené lhůtě, a ani později, však stěžovatelka na výzvu soudu nereagovala.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka osobně u Krajského soudu v Brně dne 25. 5. 2004 kasační stížnost a současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ustanoveným právním zástupcem pak byla k výzvě soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 36 Az 606/2003 - 50, kasační stížnost podáním ze dne 4. 11. 2004 doplněna.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se náležitostí podání ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka je přesvědčena, že její podání obsahovalo všechny základní náležitosti ve smyslu předmětného ustanovení a v mezích žalobních bodů bylo možno rozhodnout. Stěžovatelka je přesvědčena o nezákonnosti napadeného usnesení, neboť pro odmítnutí jejího podání neexistovaly relevantní důvody.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Krajského soudu v Brně byla vydána v souladu s právními předpisy. Vzhledem k uvedenému s odkazem na správní spis považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí; rovněž k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. e) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o odmítnutí návrhu, Nejvyšší správní soud se v dalším koncentroval na otázku, zda se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti v uvedeném směru.

Pravomocné rozhodnutí správního orgánu přezkoumává soud v řízení podle zvláštních ustanovení o řízení zakotvených v dílu prvém hlavy druhé části třetí s. ř. s. pouze v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je žalobce povinen tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti a z tohoto důvodu se může domáhat zrušení takového rozhodnutí, nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat náležitosti vyplývající závazně z ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) - f) s. ř. s., přičemž k základním náležitostem nezbytným pro vymezení přezkumné činnosti soudu patří označení rozhodnutí žalobou napadeného, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobce může kdykoliv za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud napadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body, může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby je uvedena v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a její zmeškání nelze prominout (§ 71 odst. 4 s. ř. s.).

V žalobě se stěžovatelka omezila v podstatě na vyjádření nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Z obsahu podání bylo zřejmé, že jej činí stěžovatelka, bylo označeno napadené rozhodnutí, výroky, které jsou napadány, žalobní body byly uvedeny s odkazem na některá ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a to bez příslušné konkretizace. Soud proto usnesením č. j. 36 Az 606/2003 - 10 ze dne 28. 7. 2003, vyzval stěžovatelku k doplnění podání; k tomu stanovil přiměřenou lhůtu

a současně stěžovatelku poučil, že nebude-li výzvě soudu ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Ve stanovené lhůtě však stěžovatelka na výzvu soudu nereagovala.

Vzhledem k tomu, že podání stěžovatelky ze dne 10. 4. 2003 nadále vykazovalo takové vady podání, které brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů (§ 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), Krajský soud v Brně postupovat správně, když usnesením návrh odmítl v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozhodnutím nedopustil nezákonnosti spočívající v odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podáním ze dne 29. 3. 2005 výslovně vzala zpět svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud proto řízení o přiznání odkladného účinku zastavil v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), jak uvedeno v bodě I. výroku tohoto rozsudku.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2004, č. j. 36 Az 606/2003 - 49, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi JUDr. Milanu Poláčkovi odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu